

vém městě, osídleném převážně Němci. Oba hráli divadlo a chodili do „Lokola.“ Matka byla dokonce dlouholetou náčelnicí. Otec kromě velkého divadla, zřídil tam i loutkovou scénu a každou neděli hrál v české škole dětem loutkovou hru. S bratrem, který je o 4 roky starší, jsme otci pomáhali, jak nám jen naše síly stačily. Stavěli a opět bourali jsme celou scénu, nosili loutky kulisy, rekvizity a pak se zraněním hleděli na hrdinství českého Honzy a jeho věrného druha Kaspárka. Někdy jsme dokonce i hráli.

Léla ubíhala a v deseti letech mne překvapila všeobecná mobilisace v.r. 1938. Otec šel na vojnu a nám připadl úkol držet čest české rodiny. Učívali jsme osbrojení dykami a přípravě bití se s každým o svou svobodu. Dotyčky českých chlapců s německými nebyly řádnou vzácností a vzhledem k malému počtu lidí, bylo by radou v některé chybět. Mezi malými chlapci krada nebyla. Mezi zodpovědnými činiteli naší vlády však ano. Přišla smutná doba našeho odchodu z pohraničí. Co ubohé loutky, co se s vámi stalo?

Maminka se mnou a bratrem odjela do Lyséⁿ/L k příbuzným. Otec jako voják se octl v Příbrami, kde po zproštění vojenské služby našel opět udrážky. Po roce jsme se stěhovali za ním. Jelikož malý, temný a vlhký byt nám nevyhovoval, odstěhovali jsme se do blízké vesnice „Podlesí.“ Otec tam opět sahánil svou ochotnickou činnost a stal se^{se} režisérem tamnějšího ochotnického spol-

